

IGRE U MOM SRCU

BURDIŽAMO!

Piše: Vedran Benić

Evo nas na kraju još jedne festivalske sezone, koja je u dramskom programu zaključena posvetom Marinu Držiću, bez kojega, siguran sam, ne bi ni planula prva iskra ideje o pokretanju Igara. U dugom svom trajanju Igre su uvijek imale i svoje vjerne posjetitelje, neizostavne na izvedbama, iz večeri u večer. Jedan od takvih, najviše u Dvoru, bio je i slikar Ivo Grbić. Kroz više od pet desetljeća, za vrijeme koncerata Grbić je naslikao dragocjenu galeriju od više stotina portreta umjetnika koji su nastupali na Festivalu, često obogaćenih i njihovim autogramima.

O vjernim pratiteljima Igara, svjedoči i bilješka iz beogradske „Politike“ objavljena 1978. godine, u kojoj se spominje rubrika „odani i iskreni“ koju je gospar Mato Baković, u to vrijeme arhivar Igara, posebno vodio među svojim papirima. Našla su se tu imena Olge Solovjeve, Koste Strajnića i naravno – gospara Cvijeta Joba. Legendarna tajnica Igara Bube Marinović posvjedočila je u napisu da su Igre desetljećima gosparu Cvijetu nudile blok počasnih karata u prvim redovima, no on je to redovito odbijao s obrazloženjem da Igre nisu dužne njemu, nego on njima! Tako bi se uvijek našao na galeriji Dvora, odakle bi na kraju koncerta umjetnike obasipao cvijećem iz svoga vrta.

Na buvljaku antikvite- ta na zagrebačkom Britancu svojedobno sam

Orkestar je na vrlo velikoj visini prema svojim mogućnostima. Dobili su nova odijela (bijeli paletuni i crne gaće) pa su izgledali veliki majstori!

Program Gradskog orkestra Dubrovnik

naletio na gomilu večernjih programa iz raznih razdoblja Dubrovačkih ljetnih igara. Listajući ih – oduševio sam se. Naime, davni anonimni posjetitelj početkom šezdesetih na programskim je knjižicama bilježio svoje utiske, a prisustvovao je svaka 3-4 dana koncertima. Čak je uz nastup Komornog orkestra RTZ (11.7.1962.) stavio napomenu: „Pola sam slušao“. O njihovom drugom koncertu par dana kasnije (15.7.1962.) zapisao je: „Ova večer bila je tipična koncertna večer Mozartovog doba“, a o dirigentu Carlu Zecchiju: „On je mali, debeli i zdepast čovjek“. Godinu kasnije bio je oduševljen koncertom moskovskog „Beethoven kvarteta“ (24.7.1963.): „Knežev dvor je bio pun cat ljudi, a i to je stvaralo neko uzbuđenje“. Za ansambl „New York Pro Musica“ (4.8.1963.) zapisao je: „Svirali su izvrsno. Vrlo je interesantno bilo vidjeti instrumente starog doba“. No, nije uvijek hvalio. Za ponoćnu serenadu Vladimira Ruždjaka i zagrebačkog ansambla „Musica Antiqua“ (14.8.1964.) primijetio je: „Flaute su

na nekim mjestima bile raštimate, ali uglavnom sve je dobro svršilo.“ Oduševljenje koncertom solista Kijevske opere (23.8.1964.) popratio je kratkom konstatacijom: „Uvijek je s Rusima tako!“. Najviše uzvišenih riječi napisao je o koncertu Zagrebačke filharmonije po ravnanjem Zubina Mehte (24.8.1964.): „Dirigent Mehta bio je fenomenalan. Cijeli koncert je dirigirao napamet. Maniru kretanja ima fantastičnu. Vrlo je poznat, a ima 27 godina i prezenca je.“ Oduševio me i njegov zapis o koncertu Gradskog orkestra Dubrovnik pod ravnanjem Ernsta Marzendorfera (16.7.1964.): „Orkestar je na vrlo velikoj visini prema svojim mogućnostima. Dobili su nova odijela (bijeli paletuni i crne gaće) pa su izgledali veliki majstori!“

Na kraju još jednih Igara, ovu ljetnu kolumnu zaključit ću sjećanjem na gospođu Marija Grazio, također neizostavnu na festivalskim koncertima. I sama umjetnica, nastupala je s bratom Ferdom kao „Dubrovački klavirski duo“, a gospar Ferdo imao je i solistički koncert na Igrama 1953. U Press centar Igara često je znala donijeti svoje stihove o koncertima koje je slušala. Jednom mi je dala rukopis pjesme naslovljene „Dubrovnik“. Izgorio je nažalost u požaru moje roditeljske kuće 13.11.1991. No sjećam se da je pjesma završavala usklikom: „Burdižamo!“, jer smo se od tada pa nadalje, gospoda Marjuča i ja upravo tako pozdravljali pri svakom susretu.

Stoga, poput davnog Držića, burdižajte i vi do idućih 69. Dubrovačkih ljetnih igara!

